

L'acord de l'Ajuntament d'Alcanar

Pere Bascompte i Carbonell

/ Arxiu

París, Madrid, Puigcerdà

La policia espanyola i la francesa detenen membres de Terra Lliure

El passat dia 19 eren detinguts a Puigcerdà Jaume Fernández Calvet, Carles Sastre Benlliure i Montserrat Tarragó Doménech, tots tres acusats per la policia de pertànyer a l'organització independentista Terra Lliure. La detenció —segons la nota de la mateixa policia del dia 22— havia estat realitzada en col·laboració amb la gendarmeria francesa.

Posteriorment, segons la mateixa nota de les confessions dels tres detinguts i de la documentació que els fou intervinguda, la policia detenia Enric Pasqual Cubelles, a Barcelona, i Josep Lluís Rovira Navarra, a Alcanar. A tots ells, se'ls aplicà la llei antiterrorista, i van arribar a negar al germà d'un dels

detinguts, fins i tot, que el tinguessen detingut.

Paral·lelament i en una operació coordinada, la gendarmeria francesa detenia a la Catalunya Nord Pere Bascompte, militant de Terra Lliure exiliat, i la seua companya, Clara Galobart, la qual posteriorment seria posada en llibertat.

Els detinguts

Carles Sastre Benlliure i Montserrat Tarragó vivien exiliats a la Catalunya Nord des de l'any 1977. Havien estat acusats, sense proves, junt amb Àlvar Valls i Josep Lluís Pérez, de la mort, al maig d'aquell any, de l'industrial José Maria Bultó. En ser promulgada l'amnistia foren posats en llibertat, però immediatament Rodolfo Martín

Villa, aleshores governador civil de Barcelona, els la retirà, fet pel qual s'exiliaren.

Posteriorment, el mateix Martín Villa els tornà a implicar —una altra vegada sense cap prova— en la mort de l'ex-alcalde franquista de Barcelona Joaquim Viola. Tot ells provenien políticament del Front Nacional de Catalunya.

Pel que fa a Pere Bascompte i Carbonell, nascut a Manresa fa vint-i-cinc anys, havia estat militant del PSAN i enllaç sindical de l'empresa on treballava. Detingut el 3 de desembre de 1981, fou acusat de ser militant de Terra Lliure i de ser el responsable de l'escamot que ferí d'un tret Federico Jiménez Losantos, un dels promotors del «Manifiesto de los 2.300».

Jutjat pel juliol de 1983, va ser condemnat a nou anys de presó, però, aprofitant un error dels funcionaris de l'Audiència Nacional, se'n va anar de la presó i s'exilià a la Catalunya Nord. Pere Bascompte, durant el judici, es declarà membre de Terra Lliure.

Josep Lluís Rovira i Navarro, per la seua banda, havia nascut a Alcanar al desembre de 1960, i era membre destacat del Centre Excursionista del seu poble. No havia estat afiliat a cap grup polític, tot i que era d'idees independentistes, segons el seus familiars.

Les reaccions

Les detencions d'aquests sis independentistes han motivat fortes reaccions, sobretot al Principat i a la Catalunya Nord, el cas més espectacular de les quals ha estat la població d'Alcanar, d'on era originari Lluís Rovira.

Ja el primer dia totes les entitats públiques del poble signaren un manifest de reconeixement «al patriota català Josep Lluís Rovira» i exigint que els posassen en llibertat. El dia 23, era el mateix ple de l'ajuntament (amb alcalde del PSOE i representants de CIU, PSUC i AP) el que aprovava per unanimitat una moció demanant «la immediata llibertat de Josep Lluís Rovira» i mostrant desacord amb la detenció, «que és el mateix que el fet de mostrar el nostre rebuig a la Llei Antiterrorista».

Mentrestant, i durant dos dies seguits, al poble es manifestaven dues mil persones i es produïa una vaga general. Aquesta mobilització ha impressionat especialment el diputat de la minoria catalana Miquel Roca, que així ho ha manifestat a la premsa. Divereses personalitats, entre les

quals hi ha el bisbe de Tortosa, s'interessaven pels detinguts.

També en unes altres comarques es produïen manifestacions. Cent persones es concentraven a Reus, cent més a Perpinyà on, a conseqüència dels fets, renaixia l'organització d'ajut als refugiats «Socors Catlà», inactiva des dels primers anys de la transició.

A Barcelona es produïen manifestacions reduïdes en alguns barris i instituts i,

Les detencions han motivat fortes reaccions, el cas més espectacular de les quals ha estat la població d'Alcanar

finalment, enmig d'un ambient de gran duresa —ambient que *El Periódico* arribava a qualificar de «guerrilla urbana»—, tenia lloc una manifestació que aplegava prop de dos milers de persones pel centre de la ciutat, les quals s'enfrontaren durant

hores a les forces antiavalots de la policia.

L'extradició de Pere Bascompte

Els medis independentistes consultats per EL TEMPS es mostraven especialment preocupats per

la possibilitat que els detinguts hagen estat torturats, possibilitat repetides voltes negada per la policia, i per la probable extradició de Pere Bascompte. S'assenyalava que, a aquest, no li havia estat trobat res i a pesar d'això havia estat ingressat a la presó, i que als interrogatoris de Perpinyà hi havia presència policial espanyola, com a indicis que feien pensar la demanda d'extradició, ja formulada per l'Estat espanyol.

«Tot ha estat un muntatge»

Declaracions de Raül Rovira, germà d'un dels detinguts

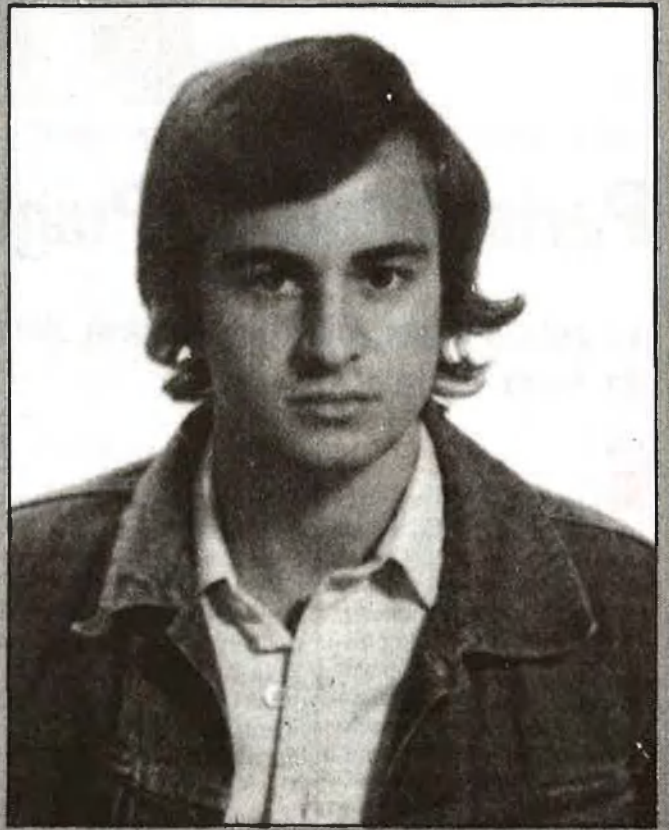
«**T**ot ha estat un muntatge. Digueren que li havien trobat un *zulo*, i l'únic *zulo* que hi havia era l'armari de casa. Que havien trobat armament, i l'únic armament era un matxet. El famós manual d'explosius era de quan jo vaig fer la mili a la COE, i era meu, no d'ell. Diuen que hi havia un plànol de Tarragona, d'una empresa química, i era un plànol del Pla de Sant Joan, de les muntanyes, perquè ell era del Centre Excursionista, i res de dotze exemplars de la revista *Alerta!*, tots els qui hi eren a casa quan la detenció en recorden només un.

Quan se'l van endur, ens donaren un telèfon i ens digueren que estaria allí. Aquell telèfon era el de la comissaria de Via Laietana i, quan hi telefonàrem, ens digueren que no en sabien

res. Després, jo vaig anar a Barcelona i m'ho tornaren a dir: que hi havia la llei antiterrorista i que ells no en sabien res de res, no sabien si hi era. Això era un segrestament.

Inclús, vaig parlar amb el metge que la premsa deia que volien segrestar, i aquest em digué que no en sabia res de res, que ningú no li havia dit res, que de sobte s'havia trobat anomenat en la premsa i que, mentre la policia no li ho demostrés, no s'ho creia.

Quan dimecres vaig tornar a Barcelona, per dur roba neta al meu germà, vaig exigir la roba bruta i em digueren que no, que no me la donaven. Així, vaig anar al sindic de greuges i vaig tornar a la comissaria. Això era a les tres, i després d'una hora em digueren que un delinqüent comú havia estat traslladat a la Model, quan el meu germà, que era a la

Josep Lluís Rovira Navarro

mateixa cel·la, havia estat portat a unes diligències, i s'havia endut la roba. Que calia que anés a la Model.

Em portaren allà, i tot era perdre temps. Jo a les 5 havia d'encapçalar la manifestació a Alcanar; així, doncs, vaig dir que me n'anava. I ells em van dir que provés a sortir per la

porta. És clar, ni ho vaig intentar. Al cap d'una hora i mitja, em portaren uns pantalons que digueren que els havien trets a la força al delinqüent. I me'ls dugueren rentats, planxats i doblegats. A les sis de la tarda en sortia, al final, jo.

Si m'ho haguessen contactat fa uns mesos, no m'ho hauria cregut.»